

Данъ А. Илъ

Подпоручикъ Леонъ Фархи

Тутраканъ ще падне! Тутраканъ трѣбва да падне! — това сж виковетъ и отъ войници и офицери. Генералъ Тошевъ бързаше да сломи врага още въ началото. Той бѣше привърженикъ на практически добити успѣхи, а не на теоритичнитъ. Кжсъ и бързъ ударъ трѣбваше да се нанесе върху още неразвилата се въ пълни сили ромънска войска, която по численостъ надминаваше три пѣти нашитъ настѣпващи части.

Заповѣдта за настѣплението е дадена. Полковетъ съ небивалъ устремъ се понасятъ напредъ, още рано сутринта на 5 септемврий 1916 г.

Генералъ Макензенъ запитва по телефона Генералъ Тошевъ:

— Какво правите? Може ли тази първокласна крепостъ да се атакува, безъ подкрепата на силна артилерия, съ открити гърди? Знаете ли, че има два фортови пояса? Знаете ли, че тамъ има 50,000 войници отъ първокласна ромънска войска съ 60 батареи? .. И известно ли ви е, че Тутраканъ е Вердюнъ на Изтокъ?

— Зная, всичко ми е известно — проечава твърдия отговоръ на легендарния нашъ Генералъ. — Положението налага бързо действие. Всѣка изгубена минута ще се отрази зле върху общата операция въ Добруджа и Ромъния.

— Не може! Не разрешавамъ! Почакайте до като ви пратя тежка артилерия — още по твърдо отсича германскитъ командующъ.

— Късно е вече, Господинъ Генералъ. Частитъ се насочиха по своитъ обекти и въ този моментъ сж вече въ контактъ съ противника. Боятъ се води за овладяване на преднитъ пунктове отъ укрепената му позиция, — отсича Генералъ Тошевъ и слѣга телефоната слушалка върху апаратната вилка.

Връщане назадъ нѣма. Трѣбва да се бърза. Къмъ Добричъ напиратъ грамадни руско ромънски и сръбски маси, пехота и кавалерия, а други войски се отправяха за Акжданларъ, за да подсигуратъ тила на тутраканския гарнизонъ, който вече действително наброява 50,000 души отборъ войски, а по-моста на Дунава приждаха все нови и нови полкове. Гарнизонътъ отъ крепостта се готви да поеме пѣтъ за Русе и Разградъ.

Генералъ Тошевъ, осланяйки се на бойния духъ на го-товитъ да си отмжстятъ за позорната 1913 година български